

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Β'.
ΤΕΥΧΟΣ ΙΘ'

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
1902

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΙΝΑΚΩΤΩΝ 22α

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1,20

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐτησίᾳ δρα. 12 — Ἐξάμηνος δρα. 6 — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ εἰς χρυσόν.

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1902

ΤΕΥΧΟΣ ΙΘ΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

LUIGI FALCONI. Τὰ σιγίλλα διὰ μέσου τῶν αἰώνων.
(Ἱστορικὴ μελέτη). Μετάφρασις Κ. Καιροπούλου.
Συνέχεια.
ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΝΗ. Ὁ ἄνθρωπος (Ποίησις).
ΑΙΜΥΛΙΑΣ ΚΟΥΡΤΕΛΗ. Ἐλεγεία: Τὸ Σύννεφο.—
Σήμαντρο.— Θανάτου χώρα. (Ποίησις).
ΔΕΒΕΠΟΙΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗΣ. Σιγανὸν φαρμάκι. Διή-
γημα (Τέλος).
ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗ. Ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ἑλλάδι (Συνέχεια).
P. BARBIER. Τὸ πρότυπον (Δρᾶμα, κατὰ μετάφρασιν
Γ. Βοντζαλίδου). (Τέλος)
ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ. Ἐνα γράμμα. Τὰ δύο γα-
ροῦφαλλα.
Κ. ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ.
Κ. ΖΑΜΠΑ. Ἡ ποίησις ἐν σχέσει πρὸς τὸν Λαοκό-
οντα τοῦ Λέσσιγγ.
ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΥ. Ὁ κύριος Κουτούμπης.— Ἐρως δι-
κογράφων. (Σατυρικὰ διηγήματα).

ΔΑΦΝΙΔΟΣ. Σημειώσεις ἐνὸς μηνός.
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ (Ἀρχαιολογία. — Ζωγρα-
φικὴ.— Γλυπτικὴ).

ΕΙΚΟΝΕΣ :

Β. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ. Προσωπογραφία Δ. Κ.
Ε. ΒΑΡΒΙΟ. Τὸ γραφτό.
ΜΠΕ ΒΑΛΕΤ—ΒΙΣΣΟΝ. Μελωδία.
P. ΚΗΝΟΡΦΦ. Σύβιλλα.
Μ. ΕΚΟΥΦΟΥ. Σιγανὸν φαρμάκι.
ΑΛΕΧ ΣΕΟΝ. Σχεδιαγράμματα.
ΒΡΩΣ κλαίων.
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ.
Η. ΤΣΙΡΙΓΩΤΗ. Προσήλωσις.
Κ. ΣΑΡΑΗ. Ὁ κύριος Κουτούμπης.
ΝΑΟΣ Εὐαγγελιστρίας ἐν Τήνῳ.
Ν. ΒΩΚΟΣ
ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ.— ΠΡΩΤΟΓΡΑΜΜΑΤΑ.— ΤΙΤΛΟΙ.

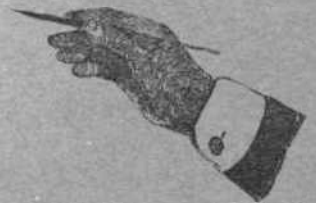
ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

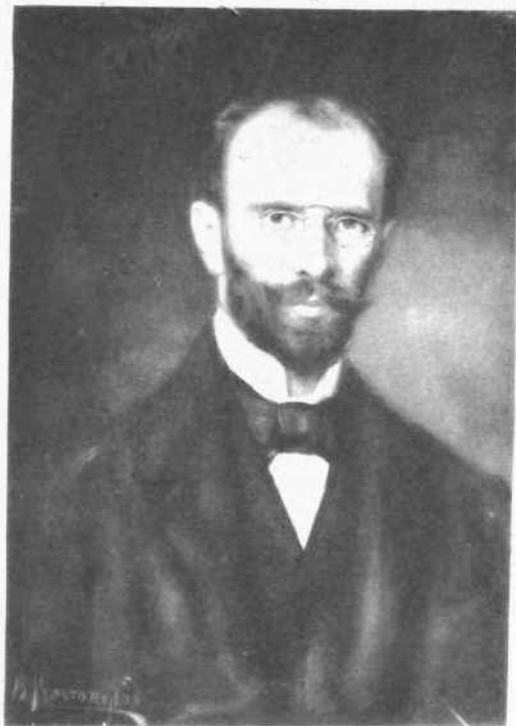
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Ἄντι Δραχ. 12

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΚΡΥΦΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ,"

V. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ. Πρωτογραφία Δ. Κ.

E. DARVIOT. Τό γραφτό.

Mme VALLET-BISSON. Μελωδία.

F. KHNOPFF. Σύβιλλα.

* LUIGI FALCONI *

ΤΑ ΣΙΓΙΛΛΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ *)

Φαίνεται ότι ο πρώτος εισαγωγών την ανακρίσιον του σιγίλλου υπήρξεν ο Ούγος Καπέτος, ο βασιλεύς, ο οποίος έδωσε το όνομά του εις την οικογένειαν εκείνην, ητις έδωσε μονάρχαι εις την Γαλλίαν επί μακρούς αιώνας. Άλλα περί του τούτου ουδέν επίσημον έχομεν, επιβεβαιούν την γνώμην ταύτην.

Έγγραφον πρωτότυπον του βασιλέως τούτου εκδόθεν κατά το 988 και φέρου την λέξιν **annulus** με τήν ἴσην μικρού σιγίλλου εκ κηρού, φαίνεται αντιδρόζον εις μίαν τοιαύτην υπόθεσιν. Πολλοί σοφοί εἰσι διατεθειμένοι να πιστεύσουν, ότι πολύ πιθανώτερον ο υἱός τούτου Ροβέρτος να μεταχειρίσθη πρώτος ἀληθῆς **σιγίλλου**. Πράγματι τὸ σιγίλλου τούτου δὲν φέρει κίον ἀπλῶς τὸ ὄνομα **annulus** ἀλλὰ τὸ τοῦ **annulus majestatis**. Ἐπίσης μάλιστα φέρει τὸ ὄνομα **sigillum**, ὃ ὅποιον δὲν μεταχειρίζοντο αἱ προηγούμεναι γενεαί. Εἶνε προσέτι ἀληθές, ὅτι τὸ σιγίλλου τοῦ Ροβέρτου δὲν φέρει ἀκόμη ὀλοκλήρον τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως, καθήμενου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καθὼς τὰ μεταγενέστερα σιγίλλα, ἀλλὰ οὐχ ἦττον φαίνεται, ὅτι δὲν εἶνε μόνον ἡ κεφαλή, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς διακρίνει τις μίαν ἀρχὴν ὀλοκλήρου τῆς εἰκόνας καὶ φαίνονται ἤδη πλέον τὰ βασιλικὰ διάσημα με πληρεστέραν τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ἀξιωματοῦ του :

Robertus, gratia Dei Francorum rex.
(Ροβέρτος χάριτι θεοῦ βασιλεύς των Φράγκων).

Ἡ ἀνακάλυψις οὕτη συμπίπτει, οὕτως εἶπαι, με τὴν γέννησιν τοῦ φεουδαρχικοῦ πολιτεύματος καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῆς μοναρχικῆς τῶν Καπετῶν.

Τὸ σιγίλλου ἐγένετο τὸ ὄπλον τοῦ νέου βασιλικῆς ἀξιωματοῦ, τὸ ὅποιον ἠθέλησε να διατηρήσῃ τὴν ὑπερσχήν του ἐπὶ τῶν μεγάλων ὑποτελῶν του (**vassalli**) μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁμοίον με τοῦς βασιλεύοντα πριγκιπας.

Τὸ σιγίλλου λοιπὸν πρὸ παντός ἐγένετο ἡ ἐκφορὰ τοῦ βασιλικῆς ἀξιωματοῦ. Ἡ Ἀγγλίαι καὶ αἱ ἄλλαι δυνάμεις δὲν θὰ θρακύνουν να μιμηθῶσι τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

*) Συνέχεια

Ἄλλ' οἱ μεγάλοι ὑποτελεῖς, ἔχοντες σχεδὸν ὅλα τὰ βασιλικὰ δικαιώματα καὶ πρὸ πάντων τὸ τῆς δικαιοσύνης, ἀπέκτησαν λίαν ταχέως τὸ δικαίωμα τοῦ να ἔχουσι σιγίλλου, οὕτως ὥστε κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΒ' αἰῶνος οἱ μεγάλοι κύνονται καὶ τὰ σωματεῖα εἶχον ὅλα τὰ σιγίλλα των καθὼς καὶ οἱ βασιλεῖς.

Κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα καὶ οἱ ἐλάχιστοι ἔχοντες ἀξιώματα ἀπέκτησαν ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὅστις τὸ ἐπόλει πρὸς αὐτοῦς, τὸ δικαίωμα να ἐπιθέτουσιν σιγίλλου εις τὰ ἔγγραφα των.

Ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ὁρσίου βεβαιούται ἀληθῆς τούτων ἐπίδοσις. Ὁ βασιλεύς εἶπε ἐκ φιλορηματικῆς, εἶπε ἕνεκα ἀναγκῶν συναΐζει ἔπειρα χρήματα ἐπωφελοῦμενος τῆς γενικῆς πάντων ἐπιθυμίας, ὅπως ἀποκτήσουσιν ἐν σιγίλλου.

Πλήθος σωματείων λαϊκῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, ἀπειρία ἀσπῶν καὶ ταχυτῶν, προσέτι δὲ καὶ χωρικῶν ἔλαβον τὴν ἱκανοποίησιν να ἀποκτήσουσιν ἐν τούτου.

**

Θὰ ἐχρηιάζετο τόμος ὀλοκλήρος, ὅπως περιγράψωμεν τὰ μνημεῖα ὅλα τῆς **σιγίλλογραφίας** τὰ σωζόμενα εις ὅλα τὰ μούσεια. Οὐχ ἦττον θὰ προσπαθήσωμεν να δώσωμεν εις τοῦς ἀναγνώστας μετὰ μίαν ἰδέαν ἀκριβῆ περὶ τῆς σπουδαιότητος καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποιον γεννᾷ εις τὸν μελετῶντα τὸ ζήτημα τούτου.

Θὰ ὁμιλήσωμεν πρὸ πάντων περὶ τῶν Γαλλικῶν σιγίλλου, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ πρῶτα ἀληθῆ σιγίλλα, τὰ ὅποια μεταχειρίσθησαν ἐν Εὐρώπῃ καὶ τὰ ὅποια ἐχρησίμευσαν ὡς ὑπόδειγμα εις ὅλους τοῦς ἄλλους βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας. Τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα καλλιτεχνικώτερα καὶ ὀραιότερα εἶνε τὰ Γαλλικὰ, τὰ ὅποια οὐ μόνον οὐδὲν ἄλλα εἶνε ὑπερέβη, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐφθασεν.

Ἐν αὐτῇ τῇ Ἀγγλίαι τὸ πραγματικὸν βασιλικὸν σιγίλλου, ἐκείνο τοῦτέστι τὸ ὅποιον ἔφερε τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως καθήμενου ἐπὶ τοῦ θρόνου, δὲν ἀρχίζει να ἐπιφαινεταί πρῶτου ἢ Γαλλικῆς σχηματιστῆ τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ τύπον. Καὶ σχεδὸν ὅλα αἱ προσθήκαι καὶ τροποποιήσεις αἱ ἐπενεχθεῖσαι εις τὸ ἀρχικὸν αὐτὸ σχέδιον ἐγένοντο κατὰ τὸ Γαλλικὸν πρότυπον, ὅταν δὲ ἠθέλησαν να κατασκευάσουσιν κάτι τι νέον αἱ

ΣΙΓΑΝΟ ΦΑΡΜΑΚΙ *)

Έτσι μιλούσαν η Φωτεινή γιατί δεν ήξευρε. Όταν όμως είδε τα πράγματα από κοντά, ή πεποίθησε ή μεγάλη εις την δύναμιν της εκλονίσθη κάπως. Τα άτελη άκόμη πήλινα άναγλυφα μεταλλικά, κι πρωτομαί, τα διάφορα έικονιά της, πολύ όλίγον έκίνησαν τον θαυμασμό των οικείων της.

— «Καίμια ες τον κόπο σου, παιδί μου» έλεγε η μητέρα της. «Δέν λέγω πώ: δέν άξιζούν τα έργα σου, άκού τό λένε τόσοι που ξέρουν άπ' αυτά τα πράγματα, μά έπί τέλους σε τί σου χρησιμεύουν: Ούτε τό σπίτι νά στελίσουμε μά αυτά δέν μπορούμε. Τίνα τά κάμης κεφάλια και χέρια και πόδια. Τούλάχιστον νά είχες σπουδάσει ζωγραφική τόσο καιρό, θά είχες τίποτε εικόνας νά κρεμάσουμε ες τον τοίχο, νά της βλέπουμε νά της κερκρώνουμε».

Η Φωτεινή έπιεραίνετο κατάκαρά όταν ήκουε τέτοια λόγια, όμως δέν άπεθάρωνετο.

— «Τί μά μέλλει άμέ, έσκέπτετο, άρκαι νά μά κρίνουν νά έργάζωμαι. Άργά ή γρήγορα μά μέρα θά μά ένοηθούν».

Είχεν άκόμη την έλπίδα ότι μά τον καιρόν θά τους έσυνήθιζε νά σέβονται τούλάχιστον τό έργον της, άν όχι νά τό άγαπούν, και έκλει-

«Εκλείετο μέσα εις τό εργαστήριόν της με τό μοντέλο της και έλημονούσε τον κόσμον όλον...»

*) Τέλος.

νατο μέσα εις τό εργαστήριόν της για ώρας με τό μοντέλο της, και έλημονούσε τον κόσμον όλον.

Όμως ο κόσμος δέν την έλημονούσεν.

Αυτή ή περίφημος κόρη που έσπούδασε τόσον καιρόν ες την Άθήνα ήτο τό άντικείμενον του γενικού ένδιαφέροντος. Άλλην όμιλίαν δέν είχεν ο κόσμος άπό αυτήν.

«Έσπούδασε, λέει γλυπτριά. Έ, και ύστερα: τί βγάλε μά αυτό: Είνα δουλειά αυτή για κορίτσι!» Και οι συγγενείς όλοι έξκρίσταντο. Έλεγαν του πατέρα της:

«Δέν μου λέε, μά τά σωστά σου είσαι που κρίνεις τό κορίτσι σου νά μικραίνεται όλη μέρα κλεισμένη σε μά κάμαρα, νά ζυμώνη κοκκινόχουμα: Βγάλ την νά την κερκρώση ο κόσμος, που είναι μά κοπέλλα σαν τό κρύο τό νερό, νά της εύρης κι ένα χερμπρό όπου της πρέπει».

Στή μητέρα της τά είδε.

«Μεθύριο σαν παντρευθή δέν θά ξέρη νά πιάση τή βελόνα, έτσι που την κρίνεις νά γάνη τον καιρόν της άδικα σε τέτοιαι άνοησίες. Βάλ την ες την κουζίνα νά γάνη νοικοκυρά, νά μά χτυπά μεθύριο τό κεφάλι της.»

Οι γονείς της που την είχαν χαϊδεμένη και δέν ήθελαν νά της χαλάσουν τό χατήρι, άνεγνώριζον εν τούτοις τό όρθόν των λόγων αυτών. Έπροσπαθούσαν λοιπόν ες τάς άρχάς μά τό κα-

λό νά της άποδείξουν ότι γάνει τον καιρόν της χωρίς νά ώφελή ούτε τον έαυτό της, ούτε κανένα άλλον. Την έπεισαν ες τό φιλότιμο, ότι τάχα ή ζωή της είναι έγωιστική και άχρηστη.

— «Μά τί σε; ποιάζει άν έργάζωμαι μόνη μου ες την κάμαρά μου; κάνω κανένα κινό;» έλεγε μά τό άκουρα ες τά μάτια.

— «Δέν βλέπεις την καυμένη την μητέρα σου πώ, κοπιάζει μά: ες τό σπίτι: Δέν είναι άρκαι νά μά της βοηθή, και σύ λιγάκι» της έλεγαν.

Η Φωτεινή έπειθετο ότι πώ όντι ήτο έγωιστρια και περιόριζε βαθμηδόν τά όρα, της έργασίας της, τάς όποιαις άπολάμβανε τόρα πλέον ώς πολυτέλειαν άπηγορευμένην σχεδόν. Σιγά σιγά όμως ήρχισε νά της βλακηνίζει την ψυχή κάποιαις κρυφαίς πόνοις. Από όλους τους γνωρίμους της, δέν εύρίσκετο ένας, ούτε ένας, ο όποιος νά παρακαλούθη με ένδιαφέρον τούλάχιστον τό έργον της.

Και αυτή ή άγονος έργασία, ή αποκλειστική, εις την όποιαν αυτή ή ίδια ήτο και δημιουργός και κριτής, ήρχισε νά την κουράζει. Άλλοτε όταν έπέτύγγανε κανένα έργον της, έπρεπε μά χαράν εις την θείαν της, της τό

«Καίμια τό χέρι της μέσα στο δικό του τον έκείταδε βαθειά...»

είδεινε, τό εκκρίσταναν μαζί και καθε έπεινος της: έδίδεν εις την Φωτεινήν δύναμιν νέαν διά νά έργασθή και νά κερκρωθή περισσότερο. Όταν πάλιν έκρινε λάθη, κάποις τρυφερόν μάτι εύρίσκετο πάντα νά της τά υποδείξη, και ήτο ή χαρά της νά τά διορθώη και νά ρθάνη βαθμηδόν εις την άλήθειαν.

Τώρα καθε έργον τό όποιον έτελείονε της ήρισε και μέν άκριβολίαν εις την ψυχή της. Άν διάκρινε κάμμιαν έπιτυχίαν εις την έργασίαν της και έχάρετο ει' αυτήν, πάλιν έδασκνίζετο μά την ιδέαν ότι πιθανόν νά είχε κανένα λάθος τό όποιον δέν έβλεπε, και τό όποιον κατέστρεφεν όλο τό έργον της. Και ή άκριβολία αυτή την έκρινε νά ύπερβή και νά μισή τά έργα της ένα ένα καθώ τά έτελείονε, και ή έργασία της της έφάνετο άδύνητα και οι κόποι της μάταιοι.

Περιβάλλον! Νά δημιουργήση περιβάλλον!

Και πώ: νά τό κερκρωθή: Τώρα της έρχίνετο άδύνατον, άπολύτως άδύνατον, εκείνο τό όποιον έσκατάζετο τόσο εύκολον άλλοτε επάνω εις την δημιουργικήν χαράν της, επάνω εις τον ένθουσιασμόν της και την πεποίθησιν εις τον έαυτόν της. Και όσω περισσότερον ύπερβεν έσωτερικώς, τόσο περισσότερον κατέστρεφεν εις έξωτερικά μέσα διά νά διακατέζη την στενοχωρίαν της. Τώρα ήκολούθει την μητέρα της εις όλας τάς συναναστροφάς, εις όλους τους γορούς των λεσχών, εις όλας τάς άπογευματινάς συνανθροίσεις όπου ή τύρβη και ο θόρυβος θά της

άπέσπων την προσοχήν από την ιδέαν ή όποιαν την έθασκνίζε. Και καθώ ήτο εύμορα και έξυπνη και χαριτωμένη, όπου και άν επήρκειν ενίοτε τό κέντρον της βολής όλων των βλεμμάτων, και τό άντικείμενον όλων των περιποιήσεων και καλκακιών. Είχε γίνει τό χαϊδεμένο παιδί των σκλονιών, ήτο δέ περιζήτητος εις όλας τάς συναναστροφάς, εις τάς όποιαις έδιδε ζων ή χαρίεσσα φιλοφρότης και τό λεπτόν πνεύμα της: νεκράς καλλιτέχνιδος.

Οι κοσμικοί αυτοί θείαμβοι έκολάκευον όλα όλίγον τον έγωισμόν της: Φωτεινή, και όταν τό βράδυ ες τό κρεβάτι της άνοπέλει ένα πρό, ένα όλα τά κομπλιμέντα τά όποια της είχεν κάμει ο ένας και ο άλλος εις την τελευταίαν συναναστροφήν, έμειδα με ύπερβασίαν και έλεγχόναί τά ήμιπέδη προπλάσματά τά όποια την έπαινούσαν εις τό εργαστήριόν της και έξηραίνοντο και κατεστρέφοντο παρακλιόμενα...

Και μέν ήμέραν καθ' όδόν συνήτησε κάποιον τον όποιον ποτέ άλλοτε δέν είχε συναντήσει — ή τούλάχιστον έτσι ενόμιζε — κάποιον μά ένα ώρκαιο κεφάλι και μά

γλυκό και σοβαρό πρόσωπο. Και τό γλυκό και σοβαρόν πρόσωπον της έμέμισε διά μάς την καρδιά της μά ένα κισθηρά άγνωστον γι' αυτήν έως τότε. Και όλας ή μέρες της, και όλας ή νύχτες ήσαν γεμάτες από τό γλυκό και σοβαρόν πρόσωπον. Τον καιρόν εκείνον έλημονούσεν άκόμη μά πολύ τά πήλινα άγαλματάκια τά όποια την έπαινούσαν ες τό εργαστήριόν της άτελείωτα.

Πού και πού όμως έσκέπτετο:

«Ίσω αυτός νοιώθει. Φαίνεται νά έχη καλλιτεχνική ψυχή».

Και είχε μά κρυφή έλπίδα.

Άργότερα τον συνήτησεν εις συναναστροφάς.

Ήτο πάντοτε σοβαρό, και γλυκό. Δέν της έκρινε ούτε κολακίαις και σιλοσφρονήσεις, όμως ένα βλέμμα του έλεγε περισσότερα από όλας τάς άνοήτους φιλοφροίας των άλλων.

Και ήγαπήθησαν οι δυό των, και εκείνος την έζήτησεν από τους γονείς της, επειδή δέ είχε καλήν κοινωνικήν θέσιν και περιουσίαν, και έκέρδιζε και πολλά, οι γονείς της έδέχθησαν μά χαράν την πρότασιν του.

Όταν πρωτοήθε σπίτι της ο άρραβωνιαστικός της, ή Φωτεινή είχε μά κρυφή λαχτάρα μέσα της.

— «Άρά γε νοιώθει; ήρά γε θά τ' άρέσουν;»

Και του είπε δειλά δειλά:

«Πήμα νά ιδή τό εργαστήριόν μου».

Εκείνος όλος λατρείαν, την ήκολούθησεν.

Όταν έμδίκαν μέσα εις τά μικρά δωμάτια

όπου είχε παράσει ή Φωτεινή τόση ώρα...
Χάρη και αλλημονακία...
Ησθάντο ότι από το βλέμμα...
Και με το χέρι της μέσα εις το δικό του...
Εκείνος τὰ έπικνε ες τὰ χέρια του...

« Αγάπη μου, τής είπε. «όλα είναι ώραία...
τό ένκ καλύτερο από το άλλο...
Πάμε τώρα, χρωστέ μου...
Όλα θέλεις θά έργάζεσαι...
Πάμε, λατρεία μου!»

Και τής κρατούσε τὰ δύο της χέρια μέσα...
« τὰ δικιά του, και τήν κρατούσε με βλέμμα...
Εκείνη έμεινε σιωπηλή, στεναχωρημένη...

Όταν τήν άκούεσεν...
«Αφού ούτε αυτός δέν τ' άγαπή...»
Είπε έπειτα και έσήκωσαν τήν κάσκα και...

Εκείνη τή στιγμή άκουσε τή γοργή βήμα...
«Είπες να τον υποδεχθώ...
Και τὰ έλησμόνησαν όλα...

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ*)

Εις τήν εκκλησίαν τής Φανερωμένης υπάρχουν άγιογραφίαι...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

*) Συνέχεια.
1) Φιλολογικά ανάλεκτα σελ. 371.—Προβλ. Σ, δε Βιάζη Ιερώνυμος Πλακωτός έν Καλλιτεχνικῷ κόσμη περιοδικῷ 'Αθηνών 1892 αρ. 3.

καλλιτέχνης. Εις τούς άριστοκρατικούς...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

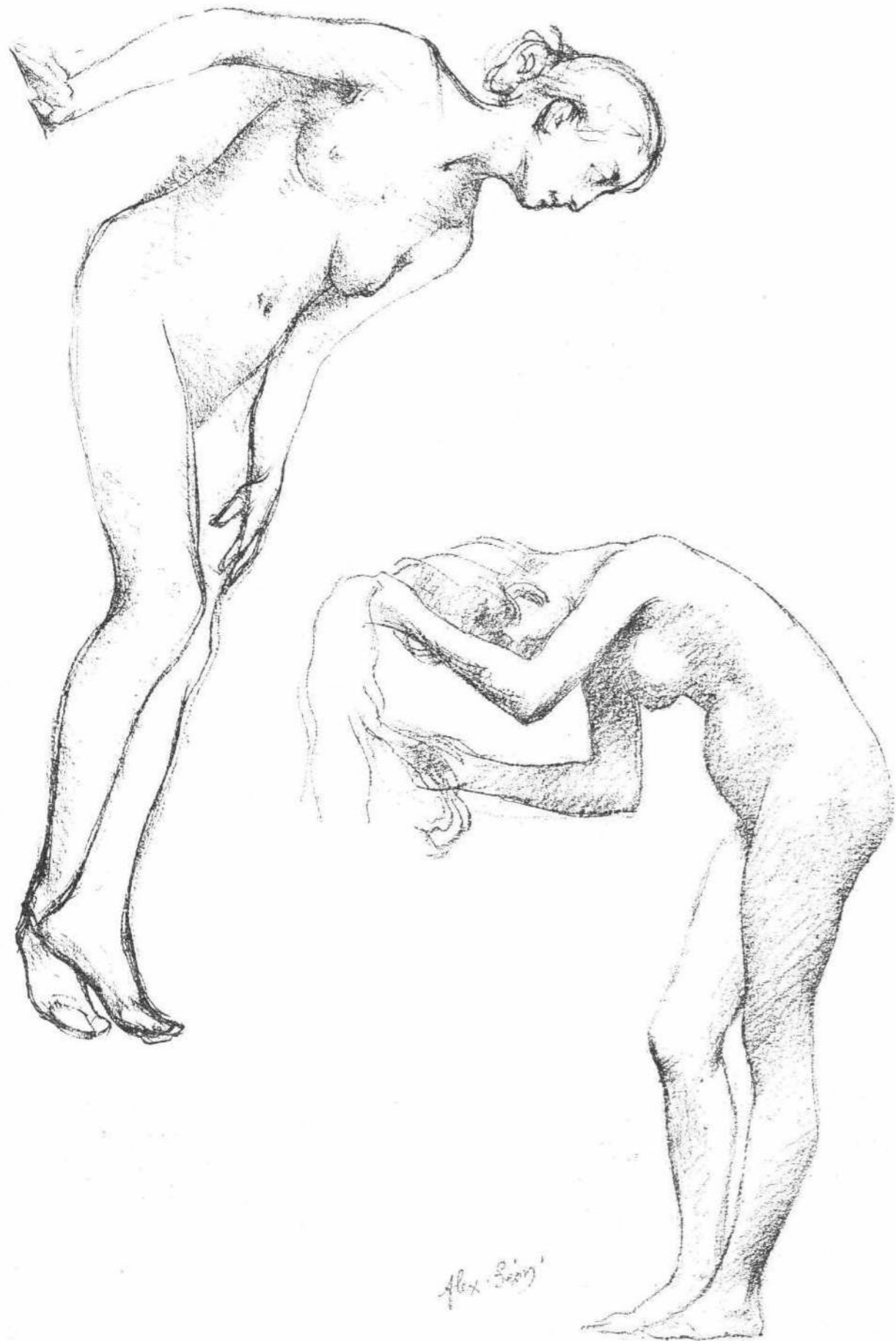
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...
«Ετερος καλλιτέχνης, έργασθείς εις τήν εκκλησίαν...

1) Έστόλτα

ALEX. SEON

Σχεδιαγράμματα

Ὁ Ἔρως κλαίων

★ PIERRE BARBIER ★

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ *)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΙΟΥΛΙΑ, ὁ ΔΟΥΞ ΠΟΥΖΕ

ΠΟΥΖΕ (εἰσπρόχόμενος) Κόμησσε (παρατηρῶν τὸν δοῦκα, κατ' ἴδιον) Ἄ! Ποῖος λοιπὸν τοῦ μὲ χωρὶς νὰ με γνωρίζη..... (Χαιρετῶν ψυχρῶς) Κύριε.....

ΔΟΥΞ. Μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεώς μου χαιρετῶ ἕνα καλλιτέχνην.

ΠΟΥΖΕ. ὦ!...

ΔΟΥΞ. Μὴ διαμαρτύρησθε ποσῶς. Οὕτω σὰς κρίνουν.

ΠΟΥΖΕ (ἐκπεπληγμένος). Ἄλλὰ....

ΔΟΥΞ (Δεικνύων τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Πουζέ προπλάσματα). Ἐπικλύσκει τὴν μαρτυρίαν τῶν ἔργων τούτων θαυμάσια πράγματα! Μὰ τὸν Θεόν! Μκαρίζω τὴν κόμησσαν, ἡ ὁποία φοβεῖται μήπως ἤθελε ψυχράνη τὴν λε-

πτότητα τῆς ἐργασίας σας. Εἶμαι ὁ θεσχυροφύλαξ τῆς.

ΠΟΥΖΕ. Ὁ θεσχυροφύλαξ τῆς;

ΔΟΥΞ. Ναί· εἰπέτε ποσὰ θέλατε.

ΠΟΥΖΕ. Ἄλλὰ ἡ ἐργασία μου δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη... ἄλλως τε οὐδὲν ἐπαίγει.

ΔΟΥΞ. Πολλάκις ἡ τύχη δὲν φαίνεται τόσον εὐνοϊκὴ πρὸς τοὺς καλλιτέχνας. Ἄ; ἀνακουφίσωμεν τοὐλάχιστον τὰς μάλλον ἐπειγούσας ἀνάγκας... Ἀθάβετε προκαταβολικῶς...

ΠΟΥΖΕ. Δὲν δέχομαι.

ΔΟΥΞ. Μικρὰν ἡμέραν θὰ καταλήξητε, ὅπως καὶ ἂν ἔχη, εἰς τοῦτο.

ΠΟΥΖΕ. Ἰσως!

ΙΟΥΛΙΑ (Πρὸς τὸν Πουζέ). Πῶς εἰπέτε κύριε; Ἀφημονεῖτε τὴν θέσιν μου.

ΠΟΥΖΕ. Θέλω νὰ τὴν ἀναγνωρίσω. Ἐζητεῖτε ἕνα γλύπτην καὶ ὡς τοιοῦτον μεταχειρίσθητε ἐμέ. Ἡ τιμὴ τῆς τοιαύτης ἐκλογῆς εἶνε ἀριστὴ οἱ ἐμὲ πληρωμή.

ΔΟΥΞ. Ἡ ἐλευθεριότης σας αὕτη μοῦ φαίνεται πολὺ παράδοξος, κύριε. Σκεσθῆτε καλῶς ὅτι οὐδὲν ἐπιτρέπεται τούτην. Ἀρ' ἢς δὲ στιγμῆς βλέπω ἐλ-

*) Τέλος.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΦΡΙΞΟΥ ΑΡΙΣΤΕΩΣ

ΤΟ "ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ,"

ΦΩΤΟΤΥΠΙΑ ΕΙΣ ΜΕΓΑ ΣΧΗΜΑ

Διανέμεται δωρεάν προς τους προσληθρόνους συνδρομητάς τῆς «Πινακοθήκης».

Διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους δρ. 3.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

"ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ... Σελ. 208. "Εκδοσις Β". Δρ. 3.

"ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ... Διηγήματα εἰκονογραφημένα. Σελ. 64. Δρ. 2

"ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ... Περὶ ποιήματα μετὰ πολλῶν χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΤΟ "ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ," πίναξ Ν. Γύζη. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 2.

"ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ," δράμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μετάφρασιν Ἀγίδος Θέρου. Τιμᾶται δρ. 1. Ἐπὶ Ὀλλανδικοῦ χάρτου δρ. 2.

ΤΟ "ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ," δράμα Ν. Λάσκαρη καὶ Π. Δημητρακοπούλου. Τιμᾶται δραχμῆς.

"ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ," Λυρικαὶ ποιήσεις Αἰμυλίας Κούρτελη Δρ. 2. Διὰ τοὺς συνδρομητάς τῆς «Πινακοθήκης», δρ. 1.

"Ἄπαντα πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

"ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ,"

Περιέχει μελέτας καλλιτεχνικὰς καὶ φιλολογικὰς, ὡς καὶ σειρὰν ἑννενῆκοντα ἔργων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν εἰς ἑγχρώμους φωτοτυπίας καὶ φωτοσιγκογραφίας μετὰ τῶν προσωπογραφιῶν τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Τὸ ὑραιότερον λεύκωμα τῆς Ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς.

Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης» ἀντὶ δρ. 3. Χαρτόδετον δρ. 4.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΑΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄδὸς Ἑρμοῦ 59 (ἐντὸς τοῦ προαυλίου).

Ἄλλα τὰ τεθραυσμένα ἀντικείμενα εἰς τοῦ κ. Σακητοπούλου.

Ριπίδια, πίπες, πλαίσια κλπ.

Δ. ΚΑΒΡΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

— Ἄδὸς Σταδίου 56. —

Ἀριστοτεχνικὴ ἐκτέλεσις φωτογραφιῶν παντὸς μεγέθους. Στάσεις καὶ φωτοσκιάσεις καλλιτεχνικαί. Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Κάβρα ἱκανοποιεῖ ὅλα τὰ γούστα καὶ ὅλας τὰς ἰδιότητες.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

Φύλλα τῆς «Πινακοθήκης» πωλοῦνται ἐν Ἀθῆναις εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς «Ἐστίας», Σαλιτέρου, Ἐλευθερουδάκη, Μπέκ. Ἐν Πειραιεὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα Γ. Ἀλεξάκη καὶ Ν. Ὀρφαρίδου. Ἐν Σέρφ. Αἰρίση, Ναυπλῶ εἰς τὰ πρακτορεῖα τῶν ἡμερησίων. Ἐν Καλύμῳ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Βουγιούκα. Ἐν Τήνῳ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Προόδου». Ἐν Πόρτ Σαῖδ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Παπαρωστοπούλου. Ἐν Σμύρῃ εἰς τὸ πρακτορεῖον ἡμερησίων (Μαδύμας Χάνι 19) Ἐν Ν. Ἰόρκῳ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ατλαντίδος». Ἐν Καρλοβάσις Σάμου εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Ν. Σαράρτου. Ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἰριδος».

Ἄνταποκριταί. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀλ. Παπαδόπουλος δημοσιογράφος, ἐν Ζακύνθῳ Α. Ζώης διευθυντῆς «Μουσῶν», ἐν Πάτραις Ε. Θωμόπουλος, ἐν Πέργῳ Γρηγόρ. Καρτελλόπουλος, ἐν Ὀδησσῶ Α. Μάιτος, (Rue Puschkin 70), ἐν Χαρίσις Ἀρτεμισία Λαοδράκη ἐν Θεσσαλονικῇ Ἄθαν. Ζουζακίδης, ἐν Παρισίοις Π. Λιδάρης ἰατρός, ἐν Κων/πόλει Κ. Κορτογιάννης, ἐν Καιρῶ Π. Τσιριγώτης.